

Tři mudrci a naše hledání

Hošťálková 3. 1. 2016

Písně: 639, 534, 607, 451, 176

Čtení z Písma: ev. Matouše 2,1-12; Žalm 68,27.29-30.33-36

Text kázání: ev. Matouše 2, 2

Milí bratři a sestry,

k Vánocům také nerozlučně patří postavy tří mudrců. Podle církevního kalendáře se nyní, určité krátké období, nazývá „Zjevení Páně“ a v úvodu k němu se čte tento text o putování tří „mudrců“ nebo „králů“, kteří se tenkrát vydali na dalekou cestu za narozeným Spasitelem. Vyprávění o jejich cestě do Betléma působilo tak plastickým dojmem, že podnítilo lidskou fantazii, a tak i dnes můžeme v tento čas potkávat děti v přestrojení, kteří tyto tři postavy představují.

Tomuto vyprávění ale jde jistě o víc, než jen o koledu nebo lidské představy. V této cestě mudrců je vyobrazeno něco, co si zaslouží, abychom jejich cestu dobře promýšleli a pak se pouštěli cestou podobnou. Připomeňme si alespoň některé vzkazy tohoto biblického výjevu, aby se i při nás projevovalo něco z té jejich veliké moudrosti.

První velký poznatek, který máme z tohoto textu vyposlechnout, a který je v cestě mudrců do Betléma jasný je určitě to, že **nestačí jen zaregistrovat zprávu o tom, že se narodil Spasitel**, že na tento svět, mezi nás lidi, přišel Syn Boží, ale že **je také potřebné z naší lidské strany něco udělat**. Ježíše Krista je potřebné hledat, jít za ním.

Pán Ježíš Kristus sám mluvil velmi často právě o onom nezbytném **hledání**. Z Písma třeba slyšíme jeho: **„Hleďte a naleznete, proste a bude vám dáno, tlučte a bude vám otevřeno.“** Co může lépe vystihovat ono usilovné a toužebné hledání než právě toto slovo! Jinou takovou velmi důležitou větu pověděl Pán Ježíš o Království Božím: **„Hleďte nejprve království Boží a jeho spravedlnost a to ostatní vám bude přidáno.“** A nemůžeme také pominout jeho podobenství o člověku, který se vydal na cestu, aby pátral po krásných perlách, až nakonec našel tu jednu jedinou, nejkrásnější, za kterou dal všechny ostatní, které doposud našel.

To všechno nás chce povzbudit právě k takovému hledání. Má-li člověk mít z Ježíše Krista i celého jeho převratného a spásného díla nějaký užitek, musí se po Kristu upřímně roztoužit, musí ze své strany udělat vše pro to, aby se Kristu přiblížil, aby objevil jeho jedinečnost a pravou hodnotu pro svůj vlastní život. S Kristem se povětšinou nesetká ten, kdo ho nehledá, kdo o něj nemá zájem, komu zůstává lhostejný. Pravdou ale také je, že pokud člověk po Kristu nepátrá, nenajde jej a nebude jím nalezen, potud bude stále něco hledat, po něčem toužit a vztahovat po tom své ruce. A když se bude domnívat, že již našel a uchopil pokoj, štěstí a plnost života do svých rukou, dožije se nakonec jen nového zklamání a pocitu nespokojenosti.

Tito tři muži byli podle všeho bohatí, a přece uspokojení svého života nenašli ani ve svém bohatství. Nejspíš byli také vážení a přece jim ani toto k pravému štěstí nestačilo. Byli moudří, ale ani jejich moudrost jim nenabídla odpovědi na všechny

otázky lidské existence; a nenalezli v ní ani uspokojení a útěchu pro věčnost. Kdyby byli se sebou spokojeni, kdyby se sami cítili dost silní a moudří, kdyby si vystačili s tím, čeho dosáhli a k čemu se dopracovali, patrně by se nikdy na cestu do Betléma za právě narozeným Mesiášem nevydali.

Tak tomu je ale s každým člověkem - bez Krista se mu musí nutně něčeho nedostávat. A čím více mu přibývá na věku, tím více si to uvědomuje. A tak jde nakonec jen o to, aby po tomto uspokojení života člověk nepátral někde na falešných cestách, ale aby se o pomoc obrátil tím pravým směrem. Opravdová pomoc a spasení je jedině v Kristu, jen v něm je naděje pro všechny, jen v něm je výhled, který sahá až do věčnosti. Ježíše Krista je tedy potřebné hledat, jít za ním, blížít se k němu v pravé jistotě, že ten „*kdo hledá, také nalézá*“.

Je ale potřebné udělat i to další co tito tři mudrci udělali. **Oni se nespokojili pouze s tím, že Krista našli, že byla ukojena jejich zvědavost, že obohatili svou moudrost novým setkáním a poznáním, oni se před ním sklonili až k zemi.** Pán Ježíš Kristus tu není proto, abychom o něm pouze něco věděli, abychom si o něm jen něco přečetli, nebo se naučili odříkávat pasáže z Písma z paměti. **Před Kristem je potřebné se sklonit, padnout před ním - přes veškerou svou pýchu a domýšlivost, sklonit se před ním přes všechnu domnělou moudrost a soběstačnost.** Takové sklonění člověka před Kristem není ničím jiným, než tím, že jej uznává a přijímá za svého Pána.

Žijeme ve věku, kdy si člověk a lidstvo hodně zakládá na své moudrosti. Máme za to, že naše záchrana je právě v ní. A jestliže na tomto světě něco očekáváme, pak to očekáváme právě od lidské moudrosti, od všelijakých objevů ke kterým se lidský duch vyšvihl. Náš lidský rozum dosedl na trůn, který je vyhrazen Bohu a stal se nejvyšším pánem, zdrojem všech nadějí a všeho očekávání.

A tu nám evangelium staví do cesty právě tyto tři mudrce, abychom si uvědomili, jak se mýlíme, jestliže ctíme pouze lidskou moudrost, vyhlašujeme ji za nejvyššího pána nade vším a nic nechceme vědět o té moudrosti, jejíž „*počátek je v Boží bázni*“. Tito tři mudrci udělali onen veliký a zásadní objev: Poznali, že pouhá lidská moudrost k našemu pozemskému životu vůbec nestačí, že lidský život nemůže zvládnout. Poznali, že život musí stát ještě na něčem jiném, než pouze na lidské moudrosti, a že je to právě lidská moudrost která potřebuje někoho, před kým by cítila a poznávala své meze i svou odpovědnost, nemá-li se stát ďábelským nástrojem v rukou člověka, kterým člověk hraje o svou vlastní existenci i existenci celého světa.

Jen tehdy, když se člověk dovede sklonit před Ježíšem Kristem, Spasitelem, dovede dát svou moudrost ve prospěch života, lidskosti, lásky a spravedlnosti. Tou pravou moudrostí vedoucí k životu je Ježíš Kristus, který je láska, milosrdenství, добрota, pokoj, spravedlnost, dobrá vůle. Má-li mít život na tomto světě nějaké vyhlídky, pak musí Bůh nastoupit a usednout na trůn lidského života a naopak lidská bohorovnost se před ním musí sklonit.

A v našem příběhu o putujících mudrcích ještě slyšíme, že **Kristu přinesli a obětovali své dary.** Byly to v tehdejší době dary královské a patrně také právě podle těchto darů - zlata, kadidla a myrhy - jsou nazýváni králi. **Kristus od nás také žádá oběti.** Nejde však jenom o ty pohodlné oběti, které člověk dá třeba v podobě peněz a má pokoj a klid v duši, že splnil svou povinnost. Jistěže i tyto po nás Kristus žádá. Ovšem On po nás chce daleko více takové oběti, kterými se platí za věrnost, poslušnost a oddanost Kristu. Nic by nám nemělo být příliš drahé ani vzácné, když jde o Krista a jeho věc.

Ti mudrci tenkrát dali to nejvzácnější, co měli. Ani my nemáme Krista v žádném směru odbývat. Máme mu obětovat celé své srdce, pod jeho vládu a kontrolu postavit celý svůj život. Velikostí a vzácností oběti se měří to, co pro Něj dovedeme udělat, co jsme ochotni vynaložit na to, aby se Jeho království přiblížilo a stávalo se mezi námi skutečností. Jen opravdová láska je schopna opravdových obětí. Proto oběť je zároveň také výrazem a mírou naší lásky ke Kristu, o níž nestačí pouze mluvit, ona musí být také nějak vidět. Patrně právě proto je Kristus dnes mezi lidmi tak slabý, ponižovaný a trpící, protože my, kteří se k němu hlásíme, pro něj dovedeme tak málo udělat a obětovat, protože my sami jej odbýváme časem, dary i oběťmi.

A nakonec je s těmito mudrci nerozlučně spojena také ona **nová cesta, jiná cesta**. Nejde jen o to, že se tito mužové vyhnuli druhému setkání s králem Herodem a tak i vyzrazení Kristova úkrytu, **jde především o tuto novou cestu života, která se musí projevit při každém člověku, který Krista přijme za svého Pána a Spasitele, vždyť Kristus je dárce nového života**. Člověk, který se s Ním ve víře setká, ten již nemůže zůstat ve svém hříchu. Nemůže již dále jít cestou pýchy, nenávisti a zloby. Nemůže se dále nechat unášet vlastní nezodpovědností. Nemůže již být lhostejný k potřebám druhých lidí, ale musí se doslova stát jejich bližním, jejich bratrem, sestrou.

Setkání s Kristem to tedy pro člověka znamená velký **vnitřní přerod, znovuzrození**. Právě tato nová a jiná cesta našeho života než jaká je cesta těch, kteří se s Kristem nesešli a ještě v něj neuvěřili, je jasným a neklamným znamením toho, že jsme se s Kristem skutečně setkali a že jsme se před ním sklonili jako před svým Pánem a Králem. K tomu ke všemu nás povzbuzují tito mudrci. Jde tedy jen o to, abychom i my Krista opravdu hledali, abychom se před ním sklonili, abychom mu dokázali přinést každou oběť a abychom také šli novou cestou života, na kterou jsme voláni nejen příkladem našich mudrců, ale samotným Kristem.

Amen.